

за мене; утѣши я ако можешъ. Предрагая ми дщера, Богъ да тя сохрани. (отхожда).

Паме. Увы! Злощастная, азъ усьщамъ че умирамъ.

Конецъ на Второ-то Дѣяніе.

ДѢЯНІЕ ТРЕТІЕ.

СЦЕНА ПЕРВАЯ.

Милордъ Бонфиль самичакъ.

Бон. Никогда не самъ ималь только отегченіе на душа-та си, колко-то на тойзи часъ усьщамъ. По добръ щеше да е за мене ако Милордъ Артуръ бѣше приварилъ да мя удари съ пицова си и взель животъ-атъ ми. Помня горяща-та любовь, коя-то камъ неблагодарна-та оная самъ ималь; помня страданія-та и отчаянность-та, страховете, трудовете на душа-та си, и ницо отъ тыя неможе да ся сравни съ муки-те, коя-то по настоящее ма раздробявать. Тогда сердце-то мое тражеше утѣшеніе, а сега нито спокойствіе ся надѣва да получи. Чесность-та, коя-то тогда съ мов-